

РЕШЕНИЕ

№ 451

гр. ***, 09.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ

при участието на секретаря ГАЛИНА ХР. Х.ВА
като разгледа докладваното от ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ Гражданско дело № 20221110167447 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по предявен от „***“ ООД против „***“ ООД иск с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца, както следва: сумата от **8 400** лева с ДДС, представляваща незаплатена стойност по издадена фактура № 181/19.10.2022 г. въз основа на сключен договор за предоставяне на услуга от 17.02.2022 г., както и за заплащане на сумата от **112** лева, представляваща лихва за забава върху главницата, считано от 22.10.2022 г. до 08.12.2022 г.

Ищецът твърди, че като изпълнител по договор за изработка от 17.02.2022 г. се е задължил да извърши услуга за ответника - възложител, а именно да поддържа и популяризира интернет страницата на ответника Какао.bg, както и да обработва онлайн заявките за продажба на стоките, които предлага ответникът. Ищецът твърди, че е престириал точно по договора, но въпреки това неочаквано с изявление на ответника от 05.10.2022 г. договорът е развален на основание чл. 87 ЗЗД. Предмет на настоящото производство е претенцията на ищеца по издадена фактура № 181/19.10.2022 г. на основание чл. 5,4 от договора. Ищецът сочи, че по силата на тази разпоредба от договора му се дължи сумата от 1 000 лв. на месец, за периода 17.02.2022г.-17.09.2022г., за покриване на разходи за персонал за поддръжка на сайта или обща сума в размер на 8 400 лв. с ДДС. Соци, че в тази връзка е издал процесната фактура, която обективира дължимите помесечни плащания за срока на действие на договора. Твърди, че фактурата е за вземане с падеж 21.10.2022 г. като същата не е заплатена.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е депозирал отговор. Ответникът не оспорва да е страна по писмения договор, както и той да е действал в периода от 17.02.2022 г. - м. 10.2022 г.

Оспорва иска. Оспорва ищецът да е наел или поддържал персонал за

поддръжка на сайта. Оспорва ищецът изобщо да е претендирал подобни суми по време на изпълнение на договора. Оспорва да са му представяни доказателства за наличието на такъв персонал. Излага, че едва с електронно съобщение от 20.10.2022 г. му е изпратена процесната фактура. Оспорва ищецът да е издавал фактури всеки месец.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени доказателства и съобрази доводите на страните, намира за установено следното:

От представения по делото Договор за предоставяне на услуги от 17.02.2022 г., сключен между страните, се установява, че ответникът се задължил да поддържа и популяризира интернет страницата на ответника Какао.bg, както и да обработва онлайн заявките за продажба на стоките, които предлага ответникът. За предоставяните услуги, съгласно чл. 5.1. отвеникът дължи на ищеца възнаграждение в размер на 20 % от цената на заплатените от клиенти продукти, продадени онлайн с вкл. ДДС. В чл. 5.4 от Договора е предвидено, че отделно от възнаграждението, ответникът следва да заплаща на ищеца, сума в размер на 1000лв. месечно за покриване на разходи за персонал. В същата разпоредба е уговорено, че ответникът има право да спре това плащане със всеки момент, в който ищецът не може да удостовери със съответните документи, че заплаща възнаграждение за персонал, ангажиран с изпълнение на задълженията му по този договор.

По делото не е спорно, че сключеният между страните договор е развален на 05.10.2022г., което обстоятелство се установява и от представеното по делото изявление за разваляне на договор по реда на чл. 87 ЗЗД.

Видно от представената от ищеца по делото фактура №***81/19,10,2022 г. /в заверено копие/, с доставчик ищеца и получател ответника, се установява че в основанието ѝ е посочено „разходи за персонал по т.5.4 от Договора за предоставяне на услуги между „***“ ООД и „***“ ООД, за периода 17.02.2022г.-17.09.2022г.“ за сумата от 8 400 лв. с ДДС.

С протоколно определение от 20.06.2023г., по делото е отделено като безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че при ищеца са полагали труд трима работници, а именно Р.К., Н.К. и Х. Ш.. Това се установява и от представения по делото трудов договор (л.85) от който е видно, че Р.К. заема длъжността „работник, производство на захар, захарни и шоколадови изделия“, като същият полагал труд при ищеца. От представените по делото платежни ведомости за изплатено трудово възнаграждение (л.111-119) на лицата Н.К. и Х. Ш., се установява, че последните са полагали труд при ищеца в периода от м. 02 2020г. до 10.2020г.

От представената от ищеца по делото фактура №***45/28,02,2022 г. /в заверено копие/, на стойност 7117,99 лв. с ДДС, с доставчик ищеца и получател ответника, се установява че в нея е отразено като основание „Управление на сайт“, като посочената сума е била преведена от ответното дружество, което е видно от представеното по делото банково извлечение (л.123).

От представената от ищеца по делото фактура №***47/04,04,2022 г. /в

заверено копие/, на стойност 5637 с ДДС, с доставчик ищеца и получател ответника, се установява че в нея е отразено като основание „Управление на сайт“, като посочената сума е била преведена от ответното дружество, което е видно от представеното по делото банково извлечение (л.125).

От представената от ищеца по делото фактура №***57/06,07,2022 г. /в заверено копие/, на стойност 2053 с ДДС, с доставчик ищеца и получател ответника, се установява че в нея е отразено като основание „Управление на сайт“, като посочената сума е била преведена от ответното дружество, което е видно от представеното по делото банково извлечение (л.131).

От представената от ищеца по делото фактура №***60/03,08,2022 г. /в заверено копие/, на стойност 1819 лв. с ДДС, с доставчик ищеца и получател ответника, се установява че в нея е отразено като основание „Управление на сайт“, като посочената сума е била преведена от ответното дружество, което е видно от представеното по делото банково извлечение (л.135).

От представената от ищеца по делото фактура №***69/02,09,2022 г. /в заверено копие/, на стойност 2197 лв. с ДДС, с доставчик ищеца и получател ответника, се установява че в нея е отразено като основание „Управление на сайт“, като посочената сума е била преведена от ответното дружество, което е видно от представеното по делото банково извлечение (л.137).

От представената от ищеца по делото фактура №***75/05,10,2022 г. /в заверено копие/, на стойност 2025 с ДДС лв., с доставчик ищеца и получател ответника, се установява че в нея е отразено като основание „Управление на онлайн магазин за периода 01.09.2022г.-22.09.2022г.“, като посочената сума е била преведена от ответното дружество, което е видно от представеното по делото банково извлечение (л.139).

От показанията на свид. ***, която е заемала длъжността главен счетоводител в ответното дружество, се установява, че е получила на и-мейл адрес две фактури от ищеца. Първата била на стойност 1200 лв., получена от дружеството на 24.10.2022г., а втората на стойност 8400 лв., която била получена от на 20.10.2022г., като въпросните фактури били с едно и също основание, но същите не са били осчетоводени от дружеството ответник.

От изслушването на управителя на дружеството-ищец Х. Ш., се установява, че последният изпратил фактура до ответното дружество, в която била допусната техническа грешка. Последната била коригирана с последващо съобщение.

От заключението на ВЛ по изготвената ССЧЕ се установява, че дружеството „***“ООД е включило в дневниците си за продажби по ЗДДС Фактура №***81/19.10.2022г. на стойност 8 400,00лв., издадена на контрагента „***“ООД, подадени със справка- декларация по ЗДДС с вх. №22152194201/13.11.2022г. за месец октомври 2022г.

С оглед на обсъдените доказателства, съдът намира от правна страна следното:

При иск за реално изпълнение на договорно задължение с правно основание чл. 266, ал.1 ЗЗД, ищецът следва да установи, при условията на пълно и главно доказване, наличието на валидно сключен между страните договор, който е породил целените с него правни последици, както и

качеството си на изправна страна по договора - че е изпълнил съгласно уговореното или е готов да изпълни. Съгласно чл. 266, ал.1 ЗЗД, възложителят трябва да даде на изпълнителя необходимото съдействие за изпълнение на работата, да приеме изработената съобразно договора работа и да изплати възнаграждение за приетата работа. Приемането на извършената работа, възложена с договор за изработка, обхваща два момента: фактическо получаване на изработеното от поръчващия и признание, че изработеното съответства на поръчаното, т.е. приемане е налице само когато реалното получаване на изработеното е придружено с изрично или мълчаливо изразено волеизявление на поръчващия, че счита работата за съответна на уговореното. На поръчващият е вменено не правото, а задължението да приеме извършената съгласно договора работа, като в случай на неправилно изпълнение той може да направи възражения по см. на чл. 264, ал.2 ЗЗД, в противен случай работата се счита за приета.

По делото не е спорно, а и се установява от приобщените по делото доказателства, че между страните е действало валидно договорно правоотношение, по силата на което ответникът се задължил да поддържа и популяризира интернет страницата на ответника, както и да обработва онлайн заявките за продажба на стоките, които предлага ответникът, срещу възнаграждение. В чл. 5.1. от договора ответникът се задължил да заплати на ищеца възнаграждение в размер на 20 % от цената на заплатените от клиенти продукти, продадени онлайн с вкл. ДДС, като в чл. 5.4 от Договора било предвидено отделно възнаграждение, при което ответникът следва да заплаща на ищеца сума в размер на 1000лв. месечно за покриване на разходи за персонал, като ответникът има право да спре това плащане със всеки момент, в който ищецът не може да удостовери със съответните документи, че заплаща възнаграждение за персонал, ангажиран с изпълнение на задълженията му по този договор. Договорът бил развален на 05.10.2022г., поради което същият преустановил действието си между страните. В този смисъл с оглед липсата на плащане на възнаграждение, съгласно чл. 5.4 от Договора, ищецът издал фактура №***81/19,10,2022 г., с получател ответника, за сумата от 8 400 лв. с ДДС, която обхващала незаплатеното възнаграждение за периода 17.02.2022г.-17.09.2022г.

По отношение на изпълнението и приемането на възложената работа може да се извърши с различни доказателствени средства - чрез писмени доказателства, съдебно-техническа експертиза, гласни доказателства.

От извършените плащания от страна на ответника по фактури №***45/28,02,2022 г., фактура №***47/04,04,2022 г. фактура №***57/06,07,2022 г., фактура №***60/03,08,2022 г., фактура №***69/02,09,2022 г., с посочено в тях основание „Управление на сайт“ недвусмислено се установява, че ищецът е изпълнявал съвестно поетите от него задължения с процесния договор, поради което ответникът е заплатил на ищеца дължимото възнаграждение по т.5.1 от Договора.

В аспекта на изложеното настоящият съдебен състав приема, че от събраните по делото доказателства, обсъдени в тяхната съвкупност, се

установява по несъмнен начин, че между страните по делото е възникнало правоотношение по договор за изработка с посоченото в исковата молба съдържание на правата и задълженията по него, както и че ищецът е изправна страна по договора – престира е възложената му от ответника работа през м. 17.02.2022г.-17.09.2022г., а последният е приел същата, поради което дължи заплащане на уговореното допълнително възнаграждение по т.5.4 от договора, за посочените месеци, обективирани във фактура №***81/19,10,2022 г.

В договора е предвидена възможност на изпълнителя да спре изплащането на предвиденото допълнително възнаграждение. От приетите писмени доказателства по делото не са налице такива, които да установяват, че в срока на изпълнение на договора, ответникът се е възползвал от това си право да иска спиране на плащането за възнаграждение по чл. 5.4. В този смисъл спирането не би могло да има обратно действие, доколкото в срока на действие на договора не са релевирани възражения в тази насока.

В този смисъл и условията за заплащане на предвиденото в т.5.4 от договора възнаграждение следва да отговаря и на условията за изплащане на основното възнаграждение по т.5.1. С оглед обстоятелството, че възложената работа е изпълнена от ищеца и приета от ответника, то следва извода, че последният дължи възнаграждение за изпълнената работа, включващо това, по т.5.1. и т.5.4. от Договора.

Тъй като по делото не са ангажирани доказателства, че ответникът е изпълнил задължението си по фактурата, то съдът приема, че действително не е заплатено следващото се съгласно т.5.4 от договора възнаграждение и ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на ищцовото дружество сумата от 8 400 лева с ДДС, представляваща неизплатено задължение по фактура № ***81/19,10,2022 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба – 09,12,2022 г., до окончателното ѝ изплащане.

По отношение на акцесорния иск, с правна квалификация чл.86, ал.1 ЗЗД.

Вземането за законна лихва възниква от фактически състав, включващ елементите: главно парично задължение, настъпила негова изискуемост и неизпълнение на същото, като предметът на това вземане е обезщетение за вредите, които неизпълнението обективно и закономерно причинява. Вземането за лихва е акцесорно, но има известна самостоятелност спрямо главното, като провопораждащият го състав включва релевиране на неизпълнение – липса на дължимо поведение по отношение на главното задължение.

В случая, съдът прие дължимост на главното вземане, което е изискуемо и не е погасено чрез изпълнение или друг способ.

Съгласно Решение № 89 от 30.06.2010 г. по т. д. № 985/2009 г., Т. К., I Т. О. на ВКС, постановено по реда на чл.290 ГПК и посочените в същото Решение № 178/21.10.2009 г. по т. д. № 192/2009 г. и Решение № 29/07.05.2009 г. по т. д. № 535/2008 г. на ВКС, ТК., неизпълнението на едно парично задължение е винаги забавено, като кредиторът би могъл да търси от

длъжника мораторно обезщетение. Съгласно общото правило на чл. 86, ал. 1 ЗЗД длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Когато задължението е срочно, длъжникът изпада в забава след изтичане на срока, а когато няма ден за изпълнение, длъжникът изпада в забава, когато бъде поканен от кредитора, съобразно нормата на чл. 84, ал. 2 ЗЗД.

В конкретния случай, от показанията на свид. ***, се установява, че ответното дружество е получило процесната фактура на 20.10.2022г., като в нея е посочено, че задължението следва да бъде заплатено до 21.10.2022г. В този смисъл и ответникът е изпаднал в забава на 22.10.2022г.

Размерът на законната лихва е нормативно определен, на основание чл.86 ал.2 ЗЗД - основният лихвен процент на Българската народна банка за периода, увеличен с 10 пункта (ПМС № 72 от 8 април 1994 г. за определяне на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута – отм., Постановление № 100 от 29 май 2012 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, в сила от 01.07.2012 г. – отм.), затова обезщетението за забава върху главницата от 8400 лева, изчислено от служебно, възлиза на сумата 112 лева за периода от 22.10.2022г до 08.12.2022г. и именно в този размер следва да бъде уважена исковата претенция.

При такъв изход на делото на основание чл.78, ал.1 от ГПК ответникът следва да репарира сторените от ищеца разноси, които са в размер на 386 лева за държавна такса, 1500,00 лева за адвокатско възнаграждение.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД „***“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.***, ул. „***“ №12, да заплати на „***“ ООД, ЕИК ***, с адрес за кореспонденция гр.***, жк. ***, ап.17, сумата от 8 400 лв. с ДДС, представляваща неплатена сума по фактура с № 181/19.10.2022 г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба в съда – 09.12.2022г., до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД „***“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, ул. „***“ №12, да заплати на „***“ ООД, ЕИК ***, с адрес за кореспонденция гр.***, жк. ***, ап.17, сумата от 112 лева, представляваща лихва за забавено изплащане за периода от 22.10.2022г. до 08.12.2022г.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК „***“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. ***, ул. „***“ №12, да заплати на „***“ ООД, ЕИК ***, с адрес за кореспонденция гр.***, жк. ***, ап.17, сторените по делото разноси, както следва - 386 лева за държавна такса, 1500,00 лева за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред СГС в двуседмичен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____